



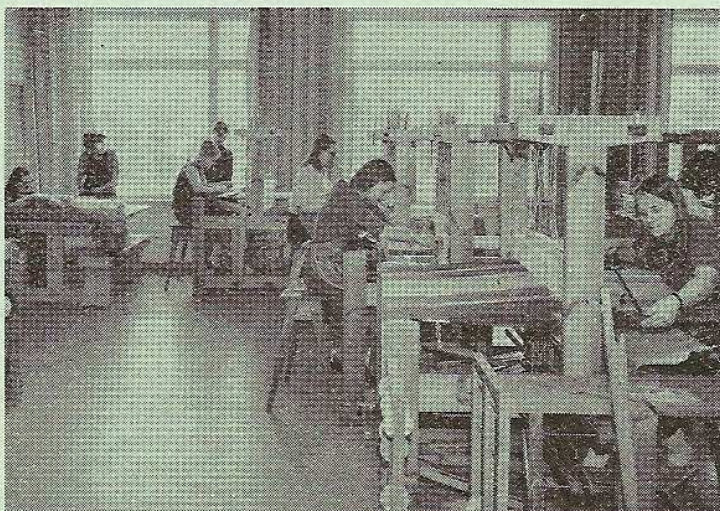
LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Kolmaskymmenes vuosikerta

N:o 2

Toukokuu

1971



Talvikauden kutomiset on loppuun kudottu. Ensi syksynä kudotaan entistä innokkaammin tekstiilityön linjalla. Mutta sitä ennen 7.—23. 6. tarjoutuu etenkin kouluaisille ja opiskelijoille mainio tilaisuus harjaantua tässä jalossa taidossa. Tässä numerossa puhutaan sekä kesä- että talvikursseista. Voit palvella yhteistä asiaamme viemällä tietoa eteenpäin.

KIELTEN KERTAUSKURSSIT 1.—23.

6. Tähän asti ilmoittautuneita on ollut oppikoulun III—VII luokilta . Ilm. mahd. pian, jonka jälkeen ratkaistaan, mitkä tasoryhmät voidaan perustaa. Tavoitteena on ehtojen poistaminen tai numeron parantaminen. Perustettavista ryhmistä ilmoitetaan ennakkoilmoittautuneille, myös mikäli ao. ryhmää ei osanottajien puutteessa voida perustaa.

KÄYTÄNNÖN KURSSIT 7.—23. 6.

kudonnassa, ompelussa, kotitaloudessa ja konekorjauksessa. Kurssit sopivat eri-ikäisille ja -tasoisille. Koneellisenä aikana käsin tekemiseen on suoraista tarvetta. Käytännön töissä ei tarvitse rasittaa aivojaan ylen määrin. Siksi tässä on lukumiehille ja -naisille mainio mahdollisuus rentoutua. Miksei muillekin. Tervetuloa. Ilmoittautua voi esim. puh. 923-87 217.

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Kuka on kristitty

Me pelastumme uskon kautta Kristuksen tähden. Pelastus ei ole kuitenkaan taikatemppu tai ulkoa opittu korulause. Pelastetut muodostavat yhteisön, Kristuksen ruumiin, seurakunnan, jonka jäseniä on vanhastaan nimitetty kristityiksi. Kun tästä kirjoitetaan Apt. 12:26 samalla selviää, etteivät nämä kristityt olleet viisaita ja oppineita, vaan nimenomaan niitä, jotka istuivat kuulemassa ja oppimassa. Monen todistuksen mukaan nämä kristityt olivat myös niitä, jotka kärsivät "kristittyinä" so. syyttömästi Vapahtajansa esikuvan mukaan.

Koko Jeesuksen vuorisaaarna Matt. 5—7 selvittää samaa kysymystä. Sen mukaan kristitty on hiljainen, vaatimaton, rauhan tekijä, vääryyteen alistuva, nöyrä, hurskaustensa täysin salaava, uskova ja antimaterialisti.

Uskosta vanhurskautuvalle on hyvin tähdellistä lukea myös Jaakobin kirje. Sen toinen luku kuvailee karmaisevalla osuvuudella ns. kristittyjä, jotka suosivat seurassaan hyvin menestyviä ja vaikutusvaltaisia henkilöitä. Talojen, osakkeiden ja hienojen autojen sekä vaatteiden elintaso-orjajihminen nimittää itseään kristityksi tänä päivänä. Hän on kuitenkin joutunut itsensä ja oppinsa kanssa ristiriitaan. Hänellä on vain kristityn nimi, kristitty hän ei ole.

Entä mikä teki Paavalista kristityn? Mitä tapahtui, kun Paavali kääntyi? Kuulee väitettävän, että hän jätti silloin entisen elämänsä maailman syntiloassa. Väitetään, et-

tä hän myöhemmin todisti entisestä pahuudestaan ja siitä, miten Kristus sai hänet vapauttaa. Ei näin. Apt. 8—9 todistaa, että Paavali oli hyvä ja hurskas mies. Mutta kukaan ihminen ei ole hyvä. Vain Jumala on hyvä. Tämän Paavalikin huomasi. Hänestä tuli paha. Hän rupesti tarvitsemaan Jeesusta ja häntäkin ristiinnaulittuna. Paljon kyllä julistetaan lakia niille, jotka eivät ole tilaisuudessa mukana. Mutta kuka julistaa läsnäoleville? Kuitenkaan ilman lakia, joka sattuu, kukaan ei tule synnintuntoon eikä anna sovittaa itseään Kristuksen kanssa. Heräämistä pyhyyteen on tarpeeksi, tarvitaan heräämistä pahuuteen. Sellaisen kansan Jumala Herra on.

Tyypillisiä kristityn syntejä ovat mm. rahan- ja vallanhimo. Monet kristityt tahtoisivat määrätä kaikessa. Syntyy samanlainen riitatilanne, jota jo mm. Korinttolaiskirjeet kuvaavat. Paavali ei arkaile julistaa seurakunnalle lakia. Samoin tekee Hpr. kirjoittaja. Hän suorastaan ivaa niitä, jotka väittelevät Kristuksen opin alkeista, mm. juhla-ajoista ja niiden ohjelmista, koska nämä ovat vain "tulevaisen varjo". Aivan kauhistuttavaa ajatella 1600-luvulla alkanutta ja yhäti jatkuvaa kiistelyä oikeasta opista. 1 Kor. 13 ilmaisee selvästi, ettei vahvinkaan usko (saati historiassa syntyneet itsekkäät selitykset) ole mitään, jos siitä puuttuu rakkaus. Tämä, uusi, verraton tie on kristityille erikoisesti opetettu. Olihan se Jeesuksen tie. Tulihan Jeesus panematta mitään eh-

Sanan säteitä

Eräässä virressä (431:2) me rukoilemme Herraamme: "Pois pilvet hajoita ja silmä kirkasta. Osoita sanallasi sun armoistuin-tasi. Suo ykskin säde sieltä virkistämähän mieltä." Toveripäivillä saimme olla runsaana pulppuavan Jumalan sanan lähteillä. Koska kaikilla toveriliittolaisilla ei kuitenkaan ollut mahdollisuutta olla mukana — vaikka mieli olisi tehnytkin — on seuraavassa eräitä "säteitä" niistä runsaista puheista, joista mukana olleet saivat ihanaa virvoitusta sielulleen. Aivan kaikista puheista ei tähän ole voitu ottaa pientäkään sädetä.

(1. Kor. 6:20) Ostaminen ja lunastus merkitsevät samaa Raamatun kielenkäytössä. Jumala joutui näin ostamaan omansa takaisin. Näin tuli laki ja vanhurskaus täytekiksi. Kalliisti ostettuina me nyt olemme kallisarvoisia Jumalan silmissä. Nuori ystäväni! Sinäkin olet kalliisti ostettu, olet kallis myös Jumalan Isän silmissä. Meidän arvomme Jumalan edessä perustuu tällaiseen ostoarvoon. Me olemme ostetut taivasta varten ja sitä varten tarkoitettuja. Emme ole tarkoitettut synnille emmekä saatannalle. "Vai ettekö tiedä", sanoo Paavali,

toja tai rupeamatta odottamaan meidän parannustamme. Julistihan hän evankeliumia kaikille luoduille, vieläpä niille vainajille, jotka vedenpaisumuksessa tuhottiin synnin tähden. Tämän Jeesuksen kirkolla, kristittyillä ei ole varaa riidellä, tuomita tai halveksia, vaan jos rakkaus on tosiaan heihin vuodatettu, heistä on tuleva "elävän veden lähteitä". Vesi, sanan ja sakramentin salaisuus tulee tärkeäksi. Se tulee pääasiaksi. Siitä saavat muut juoda. Mutta itse kristittyjen on väistyttävä keräämästä mainetta ja pisteitä. Hän itse ei ole mitään, Kristus on kaikki. Missä näin on, siellä on kristittyjä.

T

"että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli. Ette ole itsenne omat". (Erelä).

(Ps. 25:15) Tässä tiedetään, että Jumala tulee auttajana: ei vihollisena, vaan ystävänä. Käsitämme, mikä tämä verkko voi olla meidän kohdallamme. Se on synnin valta. Koko ihmiskunta on ollut pimeyden valtojen orjuudessa ja Jumala lähetti Poikansa maailmaan vapauttamaan meidät. Jumala vapautti meidät saalistajan kourista. Ja nyt jos joku meistä vielä tuntee olevansa orja, jonka jalka on kiinni ja estää näin pääsemästä liikkeelle, kohti Jumalaa, me saamme kaikki tietää, että Jumala tulee ystävänä, hän ei tule saalistajana vaan auttajana ja silloin meidän silmämme saavat kääntyä odottamaan apua. (Jaatinen).

(1. Joh. 1:7) Täällä tulisi jokaisen meidän vavista, kun lausutaan tuo sana "veri". "Oi siunattu veri autuaisin, sä minunkin tuomioni poies veit. Sillä niinkuin tuhat pauhua Niagaran", sanoo runoilija, "sun syvyytees mun syntini hukkui". Jumalan Pojan veri, se erottuu kauemmaksi kuin itä on lännestä kaikesta muusta verestä, sillä se oli pyhä Jumalan Karitsan veri. Ennen kaikkea siinä on suurinta se, että Jumala asetti sen alttarille, hyväksyi sen sieluni ostohinnaksi. Tällä verellä olen ostettu, tällä verellä on syntini sovitettu. Tämä veri tänään Jumalan seurakunnassa sanan ja sakramenttien lähteillä puhdistaa kaikista synneistä. Ystävä kallis! Onko sinulla painoja tunnollasi? Onko särkynyt yhteys Jumalaan, katkennut kokonaan, ja tulit tänne neuvottomana, kuin sidottuna. Et kuitenkaan tullut, vaan sinut tuotiin, sinut toi rakas Jumalan Pyhä henki, ja kuule, täällä me saamme julistaa: sinun kaikki syntisi ovat sovitetut jo pari vuosituhatta sitten Golgatan keskimmaisella ristillä, kun Herra Jeesus verellensä sovitti maailman sukukunnat. Katso, nuori, katso pitkäperjantaita: siellä näet verisen Kuninkaasi... Kuule, onko sinulle tänä talvena tullut rakkaaksi Jeesus Kristus ja erikoisesti sen tähden, että hänellä on viisi haavaa, hänen

Ev. kansanopistojen talvipäivät

Suurella jännityksellä odotimme perjantaipäivää, jolloin oli määrä lähteä kohti Muurlaa, viettämään Ev. kansanopistojen talvipäiviä. Rehtorimme ja op. Mäen autot starttasivat n. klo 15.00 opiston pihasta. Noin tunnin kuluttua saavuimme Muurlan opistolle, missä iloiset sisaropiston tytöt ottivat meidät laululla vastaan. Samassa oven avauksessa saapuivat myös Helsingin "hurjat" ilmaisten tulonsa äänekkäästi huutaen iskulauseita. Päivällispöytä oli katettuna matkalaisia varten. Ruokailuun ennättivätkin jo lähes kaikki eri opistojen edustajat. Samana iltana kokoonnuimme yhteiseen tilaisuuteen ns. tutustumisiltaan. Me loimallaiset saimme luvan esittäytyä ensimmäiseksi ja sitä myöten toisetkin opistot.

Monenlaisia piristäviä tervehdyksiä saimme kuulla ja kohta tuntui kuin kaikki olisimme olleet vanhoja tuttuja. Yhteisen iltamme jälkeen erosimme lepäämään seuraavan päivän kisoja ajatellen.

Lauantai aamun valjetessa mieliala olikin korkea, olihan edessä päivä, jolloin saataisiin kokeilla voimia ja monta muuta hauskaa tulisi tapahtumaan päivän mittaan. Aloitimme kuitenkin päivämme Jumalan sanan äärestä. Siinä meitä muistutettiin siitä Kristus sillasta ja tiestä, joka vie meidät kuolonvirran yli Taivaaseen. Tärkeintä on siis kilpailulla taivastiellä, tämä asia oli näillä päillä muutenkin keskeisin.

rakkautensa iankaikkiset tuntomerkit. Ja niistä vuosi kerran veri ja se lunasti minut kirotn ja kadotetun. Olen ostettu, olen lunastettu ja olen vielä kasteessa tämän veren kautta lunta valkeammaksi pesty. Huomenna saan mennä Herran pöytään: jälleen kallis veri. Sen keskellä saan olla, siinä parantua ja syntyä yhteys. Nyt ei pyhään Jumalaan, vaan lepytettyyn Isään, hyvään Isään, jonka edessä saan niin kuin lapsi olla, turvattuna, vaikka maailma kuinka uhkaisi. (Jokinen).

Ennen hiihtoja ystävällinen keittiöväki oli varannut kunnan aterian syötäväksemme, jottei kukaan uupuisi matkalle. Matka olikin todella raskas, oli mäkeä ja laskua. Kaikkein harmittavaisin oli maaliin nousu, lähes 100:n metrin ylämäki, mutta tilannetta helpotti poikien hyvin rasvaamat suksat.

Monenlaista hauskaa sattui tuon lenkin varrella, että oli siellä niitä virkistysläheteitäkin, jotka vetivät suuta hymyyn. Kilpailut sujuivat hyvin loppuun saakka. Jokainen palasi hyvissä ruumiin voimissa maaliin ja päästiinkin sen jälkeen saunaan virvoittamaan.

Iltapäivällä kokoonnuimme raamattutunnille, jonka piti Kauhajoen opiston rehtori. Raamattutunnin aiheena oli kaste. Tästä asiasta meille tehtiin perusteellinen selitys. Kasteessa lapselle ei anneta ainoastaan vain nimeä, vaan hänet myös siunataan ja liitetään Jumalan yhteyteen. Vanhempien ja kummien velvollisuus on kertoa ja selvittää lapselle jo varhain näitä elämän peruskysymyksiä.

Raamattutunnin päätyttyä siirryimme ruokasalin puolelle nauttimaan päiväkahvia. Välittömästi tämän jälkeen suuntasimme matkamme kohti Uskelan kirkkoa, missä loput kansanopistoista esiintyivät. Tuoden tervehdyksiä lauluin ja puhein.

Iltajuhlissa puhuttiin uskosta. Se on Jumalan lahja, sen saamme lähestymällä Kristusta ja uskomalla omalla kohdallamme Hänen sovitustyöhönsä.

Illan hämärtyessä palasimme isäntäopistolle, missä kuuma tee odotti tulijoita. Tämän jälkeen emme kuitenkaan vielä maltta- neet mennä nukkumaan vaan kokoonnuimme laulamaan veisuja. Vihdoin pää alkoi painua alaspäin ja sänky kutsui.

Hyvin nukutun yön jälkeen heräsimme viimeiseen juhlapäivään. Aamuhartauden piti rehtorimme. Hän puhui Jumalan suuresta armosta meitä kohtaan. Tämän jälkeen nautimme aamukahvin.

Jatkoa

Jatk. sivu 13

Kodinhoitajilla luontopäivät opistolla

Kodinhoitajien luontopäivät pidettiin Loimaan Ev. kansanopistolla 12.—13. 3. Osanottajia näillä päivillä oli 69. Alkajaistilaisuus alkoi klo 17.00 missä rehtori **Annala** toivotti vieraat tervetulleeksi. Tilaisuudessa oli nykyisten oppilaiden ohjelmaa. Kodinhoitaja **Elli Lahti** esitteli aiheesta "Kodinhoitaja rattaana kunnan koneistossa".

Hän mainitsi mm., että kodinhoitajien tehtävät ovat tarkasti määrättyt ja kuinka sosiaalisihiteeri lähettäessään kodinhoitajan perheeseen ei lähetä sinne yleistä siivoojaa, vaan nimenomaan kodinhoitajan. Lisäksi lähettäjän tulisi ajatella, että kodinhoitaja on vain ihminen monien muiden joukossa. Kodinhoitajia ei saisi unohtaa omalle työkentälleen, vaan sosiaalitoimiston virkailijoiden ja muiden kentällä työskentelevien työntekijöiden kanssa pitäisi olla yhteistyötä ja neuvotteluhetkiä. Kodinhoitajan pitäisi myös avoimesti uskaltaa purkautua ja kertoa huolistaan, jollekin esimiehelleen. Pitäisi poistaa liialliset arvoasteikot, näin kodinhoitaja tunnistisi tarpeellisuutensa ja yhdessä voitaisiin neuvotella ja tehdä ratkaisuja ongelmiin. Jos syntyy kunnan virkailijoihin nähden erimielisyyksiä pitäisi asiat selvittää heti paikan päällä ja heittää ne sitten pois päiväjärjestyksestä.

Yhteisessä keskustelussa todettiin muunmuassa, että kodinhoitajan tulisi käydä jatkokursseilla yhden kerran 10 vuodessa sekä opiskella ja pysyä ajan tasalla.

Illalla vietettiin kotoista iltaa, minkä olivat järjestäneet nykyiset kodinhoitajaoppilaat.

Lauantaina aamupalan jälkeen agronomi **Alli Aitokari** piti esitelmän "Sokea perheenemäntä kotitaloustöissä". Esitelmässä hän mainitsi, että näkövammaiset jaetaan kahteen ryhmään: sokeisiin ja heikkonäköisiin. Sokeus voi olla synnynnäinen tai myöhemmin tullut. Viimeksi mainitussa tapauksessa on sopeutuminen vaikeaa. Lisäksi hän selvitti, että kuntouttaminen on sokean kohdalla erittäin tärkeä. Sokea tarvitsee ehdottomasti toisen apua. Nimenomaan kodinhoitaja voi auttaa siten, että hän antaa sokealle perheenäidille mahdollisuuden työskennellä sekä valvoa hänen työskentelyään. Tällöin sokea perheenäiti pääsee elämään sisälle.

Asenne sokeuteen on hyvin tärkeä. Sokeus

on hyväksyttävä sekä opittava elämään sen kanssa. Koti on suunniteltava sellaiseksi, että äidin on siellä helppo työskennellä. Työvälineiden on oltava tarkoituksen mukaisia ja sellaisia, että niillä on hyvä työskennellä. Sokeain keskusliitto välittää niitä. Kodinhoitaja voi auttaa vielä kertomalla uusista kaupan erikoistarjouksista, keksimällä uusia ideoita helpottamaan sokean äidin työskentelyä.

Sokea äiti tarvitsee myös harrastuksia. Hän voi tehdä lähes kaikkea sitä, mitä ennen sokeutumistaan.

Kodinhoitaja voi ottaa äidin esim. mukaan kauppaan, kävelylle tai kirkkoon.

Omasta kokemuksestaan Aitokari sanoi, että vaikka sokeus on suuri haitta, se ei kuitenkaan ole este onnelliseen ja tasapainoiseen elämään.

Apulaisylihoitaja **Sirpa Suoja** esitteli kehitysvammaisten- ja vanhusten avohuollostaa. Hän selvitti, että kehitysvammaisten avohoidossa kuten laitoshoidossakin ensisijaisesti tulee kysymykseen kuntouttaminen, se on iskusana, joka kehitysvammaista hoidettaessa kuuluu työn yhteyteen kiinteästi. Avohuollon tarkoituksena on kuntouttaa yksilö niin pitkälle, että saadaan hänet mukaan normaaliin yhteiskuntaelämään. Yhteiskunnassa kehitysvammaista palvelee päiväkerhot, opetus- ja työkeskukset, päivähuoltolat ja asuntolat. Avohuollon pyrkimyksen esteenä ja vaikeutena useimmiten on, että kehitysvammaista tai muuten poikkeavaa henkilöä ei monikaan halua ottaa työntekijäkseen esim. kotiapulaiseksi.

Suoja selvitti avohuollon eri toimintamuotoja. Niistä mainittakoon; Keskusneuvolatoiminta siinä ohjaava toiminta sekä välineiden lainaamistoiminta. Kodinhoidon kurssitoiminta, minkä tarkoituksena on auttaa kehitysvammaisen vanhempia hoidossa ilmenevissä ongelmatapauksissa sekä saada heidät aktivoimaan kuntoutukseen. Erikoistyöntekijöiden toiminta. Tehdävänä on olla työssä kehitysvammaisten kanssa.

Puhuja sanoi, että jos emme riittävästi kiinnitä huomiota kehitysvammaisten avohuoltoon tai siihen, että voisimme perustaa ammattikouluja, joihin voisimme ohjata kehitysvammaisia, on tulos se, että kohta on kehitysvammaisia lai-

toksissa enemmän kuin terveitä yhteiskunnassa.

Ylihoitaja Suoja selitti vanhusten avohuollostä sitä, miten helposti jätämme vanhukset oman onnensa nojaan. Lasten lähtiessä pois kotoa, täytyisi tämä tyhjiö täyttää.

Vanhenevia ihmisiä ei saisi aliarvioida työelämässä, sillä useimmiten he suorittavat työnsä tunnollisemmin kuin keski-ikäiset. Työelämässä vanheneva ihminen tuntee myös itsensä tarpeelliseksi.

Suoja korosti erikoisesti sitä, että eläkeikään on valmistauduttava. Tällaista valmennusta voisi tapahtua jo siis työelämässä. Lisäksi hän mainitsi, että meistä itsestämme riippuu se millainen on meidän eläkeikäme.

Nykyisin on paljon eri laitoksia, sairaaloita sekä eri työmuotoja, jotka voivat auttaa vanhuksia. Suoja mainitsi, että nuorten ja vanhusten pitäisi saada elää yhdessä saman katon alla, silloin vanheneva ei tuntisi itseänsä eristetyksi. Lopuksi hän korosti miten tärkeä on se, että vanheneva ihminen tuntee olonsa turvalliseksi, tyytyväiseksi ja onnelliseksi.

Tohtori Esko Varilo esitelmöi aiheesta, Nuoriso-ongelmat ym. Hänen esitelmänsä on toisaalla lehdessämme.

Päivän viimeisen esitelmän piti Tuula Org aiheesta sähköturvallisuus kodissa ja kotitalouskoneet. Tuntinsa talousopettaja Org aloitti kertomalla Helsingissä olevan sähköturvallisuuslaitoksen toiminnasta. Hän mainitsi mm., että

laitoksella on jatkuvasti kotitalouskoneiden näyttely avoinna yleisölle. Täällä yleisö voi perehtyä sähkökoneisiin ja lisäksi asiantuntevat henkilöt antavat lisäohjeita.

Talousopettaja Org esitelmöi myös sellaisista tavallisimmista sähköasioista kuten jännitteestä ja tehosta. Hän kehoitti ottamaan tällaiset seikat huomioon sähkökoneita ostettaessa. Jokaisessa laillisesti myytävässä koneessa on arvokilpi, josta selviävät nämä edellä mainitut asiat.

Yleispiirteittäin hän käsitteli sulakkeista. Hän mainitsi mm., että lähes jokaisen perheenjäsenen tulisi osata vaihtaa palanut sulake uuteen. Lisäksi hän totesi sulakkeiden suuren merkityksen. Hän sanoi niiden olevan palovartijoita. Ne suojaavat sekä sähköjohtoja, että näitä tulipaloilta.

Edellä mainittujen lisäksi hän käsitteli erilaisia sähkökoneita kuten pölynimureita, pyykinpesukoneita, vatkaimia, yleiskoneita ym. Käsiteltiin myös näiden koneiden hyviä sekä huonoja ominaisuuksia.

Nykyisessä sähköistyvässä yhteiskunnassa nämä edellä mainitut koneet ovat käyneet yhä tuummiksi ja saavat suosiota osakseen.

Kodinhoitajien luentopäivät olivat oikein antoisat ja mielenkiintoiset, joista kiitos luennoitsijoille. Toivorikkaina jääme odottamaan seuraavia luentopäiviä.

Päivien käytännöllisestä järjestämisestä ja johtamisesta huolehti taloudenhoitaja, majuri Kunnastie.

Opiston juhlasali täyttyi kodinhoitajapäivien osanottajista, jotka tarkkaavaisina kuuntelivat asiantoisia luentoja.



**TRI ESKO VARILON ESITYS NUORISO-
ONGELMISTA LOIMAAN KANSANOPISTON
KODINHOITAJAPÄIVILLÄ**



Aluksi tri Varilo huomautti, ettei meidän aikamme nuorison käyttäytyminen ole sen kummempaa kuin muidenkaan aikojen nuorison käyttäytyminen, vaan se on täsmälleen samanaista. Voidaan havaita, että nuorison käyttäytyminen on huomiota herättämätöntä ainoastaan sotien aikana, jolloin nuoriso on rintamalla, mutta rauhan aikana nuorten ja keski-ikäisten välillä aina on ristiriitaa. Tämä on luonnonilmiö. Kun kysytään mikä nuorisossa on vikana ja yritetään ymmärtää nuoria, niin tehdään jotakin aivan järjetöntä.

Ei nuoria voi ymmärtää. Se on suurin piirtein samanlainen yritys kuin yrittää ymmärtää tulivuorenpurkausta. Voi tietysti istua tulivuoren juurella ja yrittää ymmärtää, mutta ei se tulivuoren purkaus siitä miksiäkään muutu. Jos ihminen asuu Vesuviuksen rinteellä niin hänen täytyy yrittää käyttäytyä järkevästi purkauksen nähden. Ei sen ymmärtäminen häntä hyödytä. Tuntuu siltä, että keski-ikäisten ja vanhojen ihmisten yritys ymmärtää nuorta on eräänlainen yritys jälkikäteen laittaa nuoriso aisoihin. Tuntuu vaikealta, että nuoriso käyttäytyy omalla tavallaan ja sitten yritetään voittaa tämä tilanne ja sen aiheuttama ahdistus sillä tavalla, että pyritään ymmärtämään mitä oikeastaan tapahtuu.

Tilannetta ei ole käsitettävä sillä tavalla, huomautti puhuja edelleen, että nuoriso olisi jollakin tavalla vaikeaa, vaan nimenomaan nähtävä asia niin, että kyseessä on nuorten ja keski-ikäisten välinen ristiriita, jossa on kaksi osapuolta ja jossa molempien osapuolten käyttäytyminen on varsin kummallista toisiaan kohtaan. Toisin sanoen on kysymyksessä kahden ikäpolven välinen ristiriita eikä suinkaan vaikea nuoriso.

Puhuja tarkasteli sitten erikseen nuorten ja keski-ikäisten ja nuorten tilannetta aloittaen tarkastelun nuorten kohdalla lapsuudesta ja syntymästä. Voisimme sanoa, totesi puhuja, että ihminen syntyy tänne maailmaan kaksi kertaa. Ensin siinä vaiheessa, jolloin hän syntyy äidin kohdusta ruumiillisesti tietyssä määrin irallisiksi ja itsenäiseksi yksilöksi. Tämän jälkeen se aika, josta on monta kertaa käytetty nimitystä kohdun ulkoinen raskaus. Toisin sa-

noen vauvahan on edelleen erittäin riippuvainen äidistä. Hän ei tule toimeen ilman äitiä taikka vastaavaa henkilöä. Jos yritämme pehdyä vauvan sielunelämään, voisimme lähinnä kuvata vauvan tilannetta sillä tavalla, että vauva kokee olevansa äidin kanssa sama henkilö.

Vauva on se osa tätä kaksoishenkilöä, joka osaa ilmoittaa hätänsä itkemällä ja äiti on se osa, joka ottaa selvää mikä vauvalla on hätänä. Vasta pikkuhiljaa, toisella vuodella vauva alkaa tajuta, että hän ja äiti ovat eri henkilö. Ulkoisten olosuhteiden paine aiheuttaa, että ihmisen on pakko se huomata. Tämä on itsenäistymisen ensimmäinen vaihe, mutta tässä alkuvaiheessa lapsi kuvittelee, että äiti ja isä ovat kaikkivoipia. Tämä käsitys lapsilla jatkuu aika pitkään — 3.—4. ikävuoteen. Lapsi uskoo, esim., että jos hän sairastuu se on vanhempien tahdosta tapahtuvaa. Se on vakava ongelma. Silloin lapsi miettii miksi äiti ja isä sallivat sen, että hän on sairas ja ainoa selitys lapselle on se, että hän on ollut tuhma. Kun lapsia tuodaan lääkäriin, niin yleensä he vakuuttelevat: lähdetään pois täältä minä olen jo kiltti. He kokevat lääkärisäkäynnin rangaistukseksi.

3—4 ikävuoden vaiheilla lapsi vähitellen alkaa tajuta, sen, että vanhemmatkaan eivät ole kaikkivoipia. He tekevät havaintoja ja huomaavat sen. Jollakin tavoin kaikkivoipuuden kuvitelma ihmisellä säilyy. Ihmisen on epämiellyttävä luopua siitä. Kaikkivoipuuden toive säilyy unelmissa. Toisaalta se säilyy sillä tavoin, että hyvin pitkälle vielä murrosikään saakka nuori uskoo vanhempiensa kaikkivoipuuteen. Se säilyy siinä muodossa, että me etsimme kaikkivoipia hahmoja itsellemme. Se voi olla esim. joku kansanjohtaja, joka koetaan eräänlaisena yliihmisenä, huomattavasti tavallisten yläpuolella olevana.

Toisaalta elämä on kehittymistä itsenäisyyteen. Eräs psykoanalyttikko on sanonut, että ihminen kasvaa koko ikänsä eroon äidistään ja vasta kuolema oikeastaan hänet erottaa äidistään lopullisesti. Tällainen itsenäistyminen tapahtuu ikäänkuin nykyksittain. Nuoruudessa tapahtuu äkillinen itsenäisyyden lisääntyminen. Jotta nuori ihminen voisi olla itsenäinen ihmi-

nen hänen täytyy vähentää uskoaan vanhempiinsa.

Millä tavoin sitten lapsi ja nuori oppii asioita? Se tapahtuu samaistumisen kautta. Lapsi samaistuu vanhempiinsa. Hän pyrkii tekemään asiat samalla tavoin kuin he tekevät ja siten hän oppii asioita. Samaistuminen edellyttää, että lapsi kuvittelee, että äiti ja isä ovat tavattoman viisaita. Kun tullaan murrosikään, niin silloin täytyy päästä eroon tästä lujasta uskosta isään ja äitiin ja se tapahtuu hyvin voimakkaasti ja dramaattisesti. 12—13 vuotiaana nuori huomaa, että äiti onkin "täysi torvi" ja sitten kestää noin puoli vuotta ja hän huomaa, että myös isä on "täysi torvi". Sitten seuraa tämä vaikea vaihe, jolloin ristiriidat näiden henkilöiden välillä ovat todella vaikeat.

Murrosiän kapina, vanhempien kaataminen vanhempien alentaminen on välttämätöntä, eikä siitä pidä pyrkiä eroon. Jos nuori ei tule tähän kapinavaiheeseen, niin se on hyvin paha asia. Tällaisesta nuoresta ei tule itsenäistä. Hänestä tulee seurailija-ihminen, joka koko elämänsä etsii jotain viisasta ja suurta, jonka perässä hän voisi juosta. Normaali nuori tulee tähän kapinavaiheeseen ja hänen täytyy se läpikäydä. Kapinavaihe tapahtuu sillä tavalla, että hylättyään vanhemmat samaistumiskohteena ja auktoresina nuori etsii toisia vastaavia auktoresita. Ensinnä hän etsii lähiympäristöstä ja tällöin esim. opettajat ovat se kohde, joihin nuoret samaistuvat, mutta tämän suhteen käy tavallisesti kuten käy vanhempienkin suhteen. Yks kaunis päivä nuori huomaa, että se onkin "täys torvi". Tämä on molemmille osapuolille ikävä tilanne.

Tämän vaiheen jälkeen nuoret valitsevat etäisiä samaistumiskohteita. Kun tavalliset ihmiset eivät enää riitä, otetaan yli-ihmisiä, joihin uskoen voi kaikki ongelmat ratkaista. Koko tämän nuoruuden tarkoituksena on oman kuvan muodostaminen itselleen. Aikuisella ihmisellä on selkeä oma kuva. Aikuinen ihminen tietää kuka hän on ja minkä näköinen hän on. Hän on tietyllä tavalla alistunut siihen. Hänellä on tiettyjä lahjakkuuksia, hän pystyy tiettyihin asioihin ja tiettyihin ei. Hän pystyy suurin piirtein ennustamaan mitä hän tekee kuukauden, vuoden kuluttua, mikä on hänen kohtalonsa yhteiskunnassa. Hänellä on kuva omasta itsestään. Se on suunnattu tulevaisuuteen ja toimii ajassa ja yhteiskunnassa.

Tämän kuvan muodostaminen on aikuisuuden eräs määritelmä. Kun ihmisellä on oma kuva hän on aikuinen. Mutta se edellyttää myös, että ihmisellä on ammatti, mikä on tärkeä osa ihmisen omaa kuvaa. Nuoruuden päämäärä on pyrkiä muodostamaan itselleen tällainen identiteetti. Tällöin voi tapahtua hyvin erilaisia asioita. Useimmat ihmiset muodostavat itselleen tällaisen identiteetin, jonkinlaisen oman kuvan, mutta se on aina aika kipeä tapahtuma. Murrosiässä oleva tyttö tai poika voi viettää tuntikausia peilin edessä pelkäästään tutkien omia kasvojaan ikäänkuin hän opettelisi tuntemaan itsensä, näkemään itsensä, tietämään millainen hän on.

Nuoruudessa ovat erittäin kipeitä kaikki va-

jauuden tunteet. Jos on esim. luomi väärässä paikassa kokee nuori ihminen sen hyvin helposti katastrofina. Nuori ihminen kokee, että hänen pitäisi olla täydellinen. Jos hän ei ole täydellinen niin sitten hän ei kelpaa ollenkaan. Esim. sairaus koetaan nuoruusiässä aivan valtavana asiana. Nuori ihminen tuntee silloin, että hänellä ei ole mitään arvoa, hän ei kelpaa muiden joukkoon. Jos tällainen identiteetti ei muodostu niin silloin voi tapahtua niin, että muodostuu negatiivinen identiteetti. Voitaisiin kuvitella, että identiteetin muodostuessa ihmisellä on ikäänkuin minä-ihanne. Kuva siitä millainen pitäisi olla ja jonkinlainen kuva siitä millainen on. Ja tästä lähtökohdasta hän lähtee pyrkimään ihannettaan kohden. Jokainen ihminen tietää itsessään minä-ihanteen olemassaolon. Jokainen tietää millainen haluaisi olla, millainen oikein hyvä ihminen on. Jos minä ihanne on liian kaukana ihminen väsyä sen tavoittelemiseen ja etsii itselleen toisenlaisia tavoitteita. Kukaan sitä ei tietenkään täysin tavoita, mutta ihmisen pitäisi pystyä tavoittamaan se ainakin osittain, jotta hän jollakin tavoin pystyisi hyväksymään itsensä.

On olemassa myös ihmisiä, joilla ei ole lainkaan identiteettiä. He vain näyttävät eri rooleja eri tilanteissa. Tällainen ihminen on ympäristölleen vaikea. Ympäristö kokee hänet henkilönä, johon ei voi luottaa, joka ikäänkuin lipsautelee käsistä pois. Häneen ei voi muodostaa mitään suhdetta, koska ei koskaan tiedä, mitä hänen kanssaan tapahtuu seuraavaksi.

Lopullisena tavoitteena identiteetin kautta on integroituminen yhteiskuntaan, ts. nuori kokee olevansa yhteiskunnan jäsen ja kokee, että hänellä on tietty paikka yhteiskunnassa, jonka hän täyttää.

Jos asiaa lähtee käsittelemään toiselta suunnalta, on ensin kysyttävä, mitä nuoriso on, mitä me tarkoitamme nuorisolla ja se on vaikea määritellä. Ehkä selvimmät rajapyykit nuoren ja lapsen ja toisaalta nuoren ja aikuisen välillä ovat sukukypsyyden alkaminen ja toisaalta ammattiin valmistuminen. Sukupuolinen kypsyminen nuorilla alkaa yhä aikaisemmin. Mistä se johtuu sitä ei tiedetä, mutta nuoruuden alkamisikä laskee meillä koko ajan. Sukupuolilainsäädäntömme ei etene samalla vauhdilla. Nyt tapahtunut lainmuutos oli aivan mitätön verrattuna tähän kehitykseen, mikä todellisuudessa on tapahtunut. Todellisuudessa 14-vuotiaiden sukupuoliset suhteet ovat melko yleisiä, mutta ne ovat suurelta osalta laittomia. Tilanne on siis aivan mieletön.

Toisaalta ammattiin valmistuminen on siirtymiskynnys aikuisuuteen. Ja meidän tiedämme kaikki, että yhä pitempi aika menee ennen kuin nuoret valmistuvat ammattiin. Yhä suurempi joukko valmistuu vasta runsaasti päälle 20 vuoden ikäisenä. Sen seurauksena on, että nuoruus on nyt hyvin pitkä vaihe. Se saattaa kestää yli 10 vuotta ihmisen elämästä. Tällä on kaksi seurausta. Ensinnäkin nuoruuden rasittavuus lisääntyy ja toisaalta nuorison lukumäärä yhteiskunnassa kasvaa. Ikäluokat pienenevät, lasten lukumäärä vähenee, mutta nuorison määrä

Opistoelämään tutustumassa

Oli muinoin tammikuussa pikku pakkanen ja lunta satoi hiljalleen. Hirvikoski torkkui, opistolle johtava tienviitta oli lumen peitossa. Opistoväki oli joululomalla. — Kaksi mistään tietämätöntä kotitalousharjoittelijaa raahasi suuria matkalaukkujaan opistoa kohti. Tulivatpa edellisellä autolla kuin miltei heitä odotettiin, ja niin vain kissa ehti ovelle vastaan. Toljoilivat aikansa ja eikös vain emäntä ja Marja saapuneet Hirvikoskelta ja toivottaneet tervetulleiksi. Siitä alkoi kolmen kuukauden harjoittelu kansanopistolla.

Aluksi itse opeteltiin talon touhuja; joka-päiväiset ruoanvalmistukset, kodinhoitotyöt, opetuskeittiö ja juhlat, hautajaiset, syntymäpäivät, maakuntajuhlat tai toveripäivät ym., siinä sivussa pystyyn.

Pikku hiljaa aika kului. Vuodenajat näyttivät ulkona menevän sekaisin. Oli syyssateet, vaikka olisi pitänyt olla paukkuva pakkaneen. Opiston sisällä kiireisessä hyörinässä edettiin helmikuuhun ja nopeasti tuli maaliskuunkin. Oltiin oppilaina ja opeteltiin olemaan opettajina; tulivat harjoittelutunnit. Koetettiin pitää konseptit selvinä väsäillessä voileipiä ja torttuita, puhuessa säilykkeistä ja makkaroista ja selvitellessä itselleenkin vaatetuholaisten myrkkijä ja kengänkiilloitusaineita.

Iltapuhteina saimme Eevan opastuksella kutoa pysyviä muistoja opiston suuressa kutomossa.

... ja aika kului. Tuli lunta ja suojasää ja eikös vain vielä viimeisellä viikolla haaste lumisotaan, josta selviydettiin kunnialla: Veksi hävisi.

Kanssanne oli hyvä olla. Kiitoksia vielä koko opistoväelle.

Iloista kevätmieltä toivovat Kaija ja Varpu-Liisa.

kasvaa. Vuonna 1920 oli Helsingin asukkaista neljä prosenttia nuorisoa ja vuonna 1968 jo 74 prosenttia. Meillä on aivan huomaamatta muodostunut valtava nuorison massa yhteiskuntaamme.

(Jatkun)

Loimaan kansanopiston työkausi päättynyt

Käsityönäyttely, myyjäiset ja päätösjuhla vapunpäivänä päättivät Loimaan Ev. Kansanopiston 32. työkauden. Näyttelyssä tyttöjen puolella herättivät ansaittua kiinnostusta itsekudotut takki- ja vatekankaat sekä niistä valmistetut vaatteet. Lyhyen puutyökurssinsa aikana monet pojat olivat ehtineet saada aikaan pirtinkalustoja, vuoteita, pöytiä yms. Suurimmat työt, lumilingot, takalanat, vinssit, seiväskairat jne. löytyivät metallityöosastolta. Eräs pojista oli kunnostanut Willys-henkilöauton vm/28. Kuten aina, näyttely kokonaisuudessaan pani nytkin yleisön ja vanhemmat ihastelemaan talven aikaansaannoksia.

Päätösjuhlassa puhuivat khra Yrjö Jaatinen ja past. Aatos Vesamäki kumpikin Jumalasta hyvänä paimenena, jota on hyvä seurata opistoajan jälkeenkin. Opiskelijat esittivät yksin- ja ryhmälauluja sekä kitarakvartetti lausoi mm. ”Jää luokse Herra, kun aika tää käy päättymään, vie meidät kerran ikuiseen elämään”.

Reht. Tapani Annila loi katsauksen kuluneeseen työkauteen todeten, että se loppui jollakin tavalla kuin kesken. Taloudellinen tilanne elpyi huomattavasti, ja uusimpana ilon aiheena on op. Maija Lintulan opistolle tekemä varsin huomattava testamentti. Opiskelijämäärässä on tapahtunut 44 % nousu, josta pääosa on uusien linjojen, perhepäivähoidon linjan ja teknisen linjan ansiota. Poikia on saatu peräti 20 eli toiseksi eniten Suomen kansanopistoista. Tästä kuuluu kiitos kaikille, jotka ovat olleet työssä mukana. Yhteistyö on voimaa. Reht. Annila kiinnitti varsinkin opiskelijoiden huomiota myös sisäiseen rakentumiseen. Gal. 5 johdolla. Luonnostamme olemme laiskoja, riitaisia, kateellisia jne., mutta Pyhä Henki tahtoo johtaa meidät rikkaampaan elämään, jonka tuntomerkkejä ovat ilo, rauha, rakkaus jne.

Juhlassa jaettiin toistakymmentä stipendiä kunnostautuneille opiskelijoille. Lisäksi valtionapua sai tänä vuonna 45 opiskelijaa ja kokonaissumma oli yli 16 000.—. Kansanopistokurssin lähdettyä kodinhoitajakoulu jatkaa I helluntaipäivään, ja uudelle kurssille päättyy haku-aika 8. 5. Myös kesäkurssien ja vars. opiston haku-aika on alkanut.

LÖYDETTY

Opistolta on löydetty päättäjien jälkeen naisten pieni ketjullinen rahakukkar. Sen saa takaisin opiston kansliasta, puh. 923/87 217.

Kiitos vuosikurssille 1970-1971

Opistotalven päätyttyä haluamme kiittää sisällä ollutta kurssia. Meitä ilahdutti osoittamanne aktiivisuus, joka loi pohjan oppimiselle. Kiitämme vanhempia, joiden kanssa olimme yksimielisiä siitä, että opiskelijoiden on saatava mahdollisimman pitkälle valita aineensa ja kehittää taipumuksiaan. Kiitos opiskelijoille vapaaehtoisesta lahjapyyhekampanjasta sekä keväällä tapahtuneesta 265,— lahjoituksesta opistolle. Erityisesti menneeseen talveen löi leimansa innokas kitaraharrastus. Kymmenissä opistojuhlissa nuoret soittivat ja lauloivat Jeesuksen kunniaksi. Samoin todistajia löytyi runsaasti. Ei ihme vaikka Riihimäen kadulla oli puhuttu opistostamme ympäristönsä ainoana hengellisesti elävänä paikkana. Rukoilemme, että se elämä Jeesus-yhteydessä, jota täällä elettiin, saisi antaa tälle kurssille iloa ja voimaa edelleenkin. Pysykää yhteydessä. Käykää talossa.

Pari asiaa vielä muistin virkistämiseksi: 3. 7. lauant. SLEY:n vuosijuhla Kokkolassa nuorisopäivä ja 11. 7. Tammelan suvijuhla. Tulkaa mukaan. Em. 3. 7. raamattutietokilpailu Luukkaan evankeliumista. Lukekaa sitä nyt ennen. Näkemiin.

Opistoväki

Muistakaa ystäviänne

käyttäen Loimaan Evankelisen
Kansanopiston Kukkaisrahaston

**surunvalittelu- ja onnittelu-
adresseja**

Lääninhallituksesta vieraita opistolla

Turun Lääninhallituksen kouluosaston osastopäällikkö Pentti Merenkylä ja suunnittelija Leo Salminen tutustuivat maanantaina 10. 5. Loimaan Ev. Kansanopiston toimintaan. Käynnin aikana osastopäällikkö Merenkylä kiinnitti paljon huomiota kansanopistolaitoksen nykytilanteeseen todeten, että tarvitaan perusteellista uudistumista. Aika on muuttunut, ja se mikä kävi joskus, ei enää nyt käy. Todettiin mm. miten veistonopetus on menettänyt opiskelijoiden kiinnostuksen eikä sen keinotekoisesta säilyttämisestä ole mitään hyötyä.

Puheena oli myös kansanopiston vapaaehtoisuus. Siitä suorastaan seuraa, että kurseja on markkinoitava, ja kursseissa on oltava valinnanvaraa samalla tavalla kuin liike-elämän tavaravalikoimissa. Ilman sitä kansanopistolaitos jää kokonaan muiden koulujen varjoon. Osastopäällikkö Merenkylä totesi, että siirtyminen peruskouluun tapahtuu 10 vuoden kuluessa. Tänä aikana opistoilla on ainakin se tehtävä, että ne voivat valmistaa vanhan koulun käyneitä suorittamaan samat oppimäärät kuin peruskoulussa.

Puhuttiin myös evankelisten opistojen työnjaosta. Vieraita kiinnosti mm. kysymys tämän opiston opiskelijoiden uskonnollisesta taustasta. Päädyttiin siihen, että n. 20 % tulee evankelisista kodeista. Opisto ei siis ole evankelisten varsinainen yhdessäoloaika, vaan pikemminkin se suorittaa arvokasta lähetystyötä tehden evankelisuutta tunnetuksi niille nuorille, jotka eivät sitä tunne.

Keskustelu sujui täyden yksimielisyyden vallitessa Lääninhallituksen edustajien ja opistossa noudatettavan suunnan välillä.

SLEY:n VUOSIJUHLIEN NUORTEN.
PÄIVÄ KOKKOLASSA 3. 7. 1971

Iltapäivän ohjelmassa mm. opistojen välinen raamattutietokilpailu Luukkaan evankeliumista. Lähtekää joukolla mukaan. Joukkueseen halukkaat voivat ilmoittautua os. Kansanopisto Loimaa, puh. 923 - 87217.

Loimaan Evankelisen Kansanopiston vuosikertomuksesta 1970-1971

YLEISTÄ

Opiston työssä kulunut vuosi on ollut kaikin tavoin suotuisa. Opiston talous on saatu vakautetuksi asiakasrahallaitosten myönteisyyden turvin. Velkoja ja rasitteita on voitu poistaa ennätysmäärä l. noin 20 % niiden määrästä. Taloussuunnitelman ensi vaiheessa on pyritty eroon korkeakorkoisista lainoista, koska korkomenot on muuan suurimpia menoeriä opiston taloudessa. Suotuisasta tuloksesta saadaan kiittää paitsi taloudenhoitajaa myös kaikkia muita, jotka opiston piirissä toimiessaan ovat huomanneet yksimielisyyden tavattoman arvon. Ystävien tukeen toi mieluisan lisävarin v. 1960 annetun yksityislainan lahjoittaminen opiston hyväksi. Näitä lahjoituksia on kertynyt yli 15 000,— arvosta. Kiitos niistä ja kaikista muista lahjoituksista ystäville, ja kiitos Taivaan Isälle, jonka turvin saamme jatkaa työtämme.

Opiston ohjelman uudistaminen tuotti myös kauniin sadon. Kansanopistossa aloitti opiskelunsa 57 opiskelijaa, joista 43 perhepäivähoidon ja teknisellä linjalla. Poikia saatiin 20, eli toiseksi eniten kaikista Suomen kansanopistoista. Kodinhoitajakoulussa oli syksyllä 52 opiskelijaa. Huomattava opiskelijamäärän kasvu vei opistomme koko maassa johtoon kansankorkeakouluttomien opistojen sarjassa ja 10. tilalle opiskelijamäärässä yleensä. Tämä tietysti helpotti myös taloudellista tilannetta.

Opiskelijoiden aktiivisuus on ollut kuluvana vuotena huomattava. Suuria opistotilaisuuksia on pidetty Latovainiossa, Tammelassa, Säskylässä, Ypäjällä, Karinaisissa, Tarvasjoella ja Mellilässä. Myös muita tilaisuuksia on ollut huomattavan paljon. Perinteisten opistolla järjestettyjen juhlien lisäksi helmikuussa oli suuri nuorten juhla, jossa osanottajia oli Tammelasta ja Vammalasta asti talo täynnä. Osoituksena nuorten aktiivisuudesta ovat olleet useat kitararyhmät sekä juhlissa kuullut todistukset.

Uusia työyhteyksiä on syntynyt sekä ro-

vastikunnan puitteissa että yhteistyössä kristillisten järjestöjen kanssa. Lähetystyö on ollut runsaasti esillä. Kesällä opistolla vieraili japanilaisryhmä ja talven mittaan on käynyt sekä lähetystyöntekijöitä että vieraita lähetysmaista. Onpa opistolla ollut kevättalven "stipendiaattina" tansanialainen Nelusigwe Mwakabana. Kesällä tapahtuneen sveitsiläisvierailun tuloksena zürichiläinen lehti "Kirchenbote" selosti 17. 12. 70 numerossaan Suomen kirkon oloja ja opistomme asemaa tässä kirkossa. Yhteistyö seurakuntien kanssa ja kodinhoitajakoulutus ovat kiinnostaneet vieraitamme.

Johtokunta on jatkanut työtään entisellä. Kokouksia on pidetty suunnilleen keran kuukaudessa. Kunniajäsenistä emäntä Hilma Alajoki on päässyt Jumalan kansan sapatin lepoon. "Hänelle, joka rakastaa meitä ja päästänyt meidät synneistämme verellä, hänelle kunnia ja voima aina ja iankaikkisesti. Amen."

APURAHAT

Valtion avustusta 20—70 % saanut 45 opiskelijaa. Näin jaettu avustus oli yhteensä 16.135,— mk. Lisäksi Valkaman rahastosta saivat apurahan: Jouko Mäkinen ja Mariitta Kuusisto.

Toveriliiton tunnustusstipendit annettiin seuraaville: Timo Ylitalo, Sirkka Mikoila, Mervi Linden, Anneli Ruuska.

Kurkisaatiöltä saivat: Maire Hirvonen ja Arja Vähätalo.

Evankeliumiyhdistyksen Lounais-Suomen piiri: Kalevi Poskiparta, Tuulikki Johansson, Reijo Jantonen ja Gunilla Markula.

Lions-club Mellilä: Arja Vähätalo.

Tuntemattoman lahjoittajan 100:— jaetaan tyttöjen käsitoissa hyvin kunnostautuneen kahden tytön kesken.

Nämä tytöt ovat Seija Posti ja Pirjo Hutko.

Tämän lisäksi eräät seurakunnat ja järjestöt ovat tukeneet opiskelijoita. Kiitos arvokkaasta työstänne!

UUSI TYÖKAUSI 1971—1972

OPISTON KESÄ

Kh-kurssi 17:ta valmistumisjuhla on I hel-
luntapäivänä. Kesäkuun alusta lähtien on
kielikursseja, joille ennakkoilm. odotetaan
17. 5. mennessä, jotta voitaisiin muodostaa
sopivat opiskeluryhmät kielittäin ja tasoit-
tain. Kesäkurssit alkavat 7. 6. ja kestävät
juhannukseen. Valittavina ovat kudonnan,
ompelun ja kotitalouden sekä maatalousko-
nekorjauksen opintolinjat. Kesäkuun 14.
pnä alkaa rippikoululeiri, jossa on vielä ti-
laa. Mikäli tulijoita on, heinäkuun lopulla
pidetään lyhyt atk-kurssi, joka hyödyttää
parhaiten lukiolaisia, ylioppilaita yms. Kie-
litaito on alalla hyvä asia.

.... JA TALVI

Kodinhoitajakoulun 19. vuosikurssi aloit-
taa syyskuun alussa ja pian sen jälkeen kan-
sanopiston 33. vuosikurssin tietolinja 2 l. toi-
sen vuoden kansanopisto. Muut linjat alka-
vat syys-lokakuun vaihteessa. Opetusohjel-
massa tapahtuu seuraavia muutoksia:

1. Perusopetus vähenee 10:een viik-
kotuntiin käsittäen uskonnon, suomenkielen,
laskennan, yhteiskuntatiedon sekä perhe- ja
terveyskasvatuksen. Mikäli mahdollista ope-

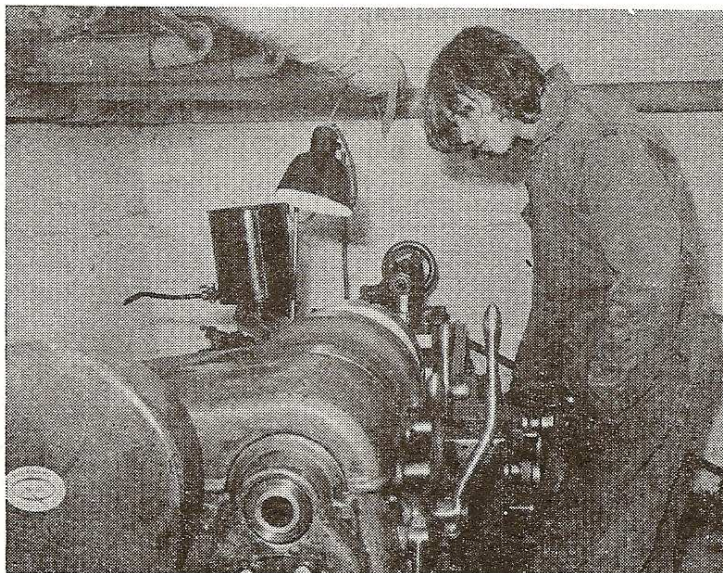
tus tapahtuu ryhmissä ja kurssimuotoisena.
Koko opistossa on pyrkimyksenä muodostaa
eri kouluista tuleville omat ryhmänsä niissä
aineissa, joita he jo ovat lukeneet ja jatkaa
siitä, mihin edellisessä koulussa on päästy.

2. Tekninen linja sisältää nyt
enemmän valittavuutta. Pohjakouluna on
edelleen kansalaiskoulu, mutta lähinnä am-
matti- tai keskikoulun käyneille on otettu
ohjelmaan mm. sovellettua matematiikkaa,
sähkö-, puhelin- ja tv-tekniikan alkeet jne.
Työpiirustus sekä työlakioppi ovat myös mu-
kana. Muut teoria-aineet samoin kuin käy-
tännön konekorjaukset, hitsaus, sorvaus, ta-
onta ym. työt sekä puutöiden ja keskusläm-
mitys- ja talonmies-kurssit ovat mukana.

3. Perhepäivähoidon linja luo
uutta ammattikuntaa. Pyrimme koulutta-
maan henkilöitä, joiden hoitoon äidit voivat
jättää lapsensa päivähoitoon. Aineina on
lasten- ja kodinhoito, sosiaalista tietämystä,
laulua ja askartelua sekä psykologiaa. Käy-
tännön harjoittelu tapahtuu osaksi kuto-
mossa, ompelimossa ja keittiöllä sekä per-
heissä ja päiväkerhoissa. — Linja oli viime
vuonna opiston laajin.

4. Tekstiilityön linja on uusi
mahdollisuus niille tytöille, jotka haluavat
valita aineita teorian opetuksesta sekä pe-
rehtyä sitten tarkemmin käsityöiden hyödyl-
liseen taitoon. Kutomossa ja ompelimossa

Opiston teknisellä linjalla on
käytettävissä mm. metallisorvi,
jonka ääressä työskentelee Veijo
Nylander.



saattaa sitten syntyä ajatus mahdollisuudesta jatkaa eteenpäin alalla.

5. Puutarhalinja työskentelee paljon opiston 2500 m² kasvihuoneissa. Myös teoriassa opetetaan viljelyskasvit ja -tavat, tuholaiсторjunta yms. Linja vastaa 1/2 v. harjoittelua aiottaessa alalla eteenpäin.

Kohdissa 2—5 esitetyillä linjoilla noudatetaan yleensä sellaista järjestystä, että 10 v.t. on teoriaa ja 20 käytäntöä. Kun muut koulut tahtovat syrjiä käytännön taitojen opettamista, me pidämme niitä arvossa. Pyrimme varaamaan mahdollisuuden valita myös ristiin eri linjoilta, sikäli kuin se käytännössä on mahdollista. Jokaiselle löytyy oppimisen arvoisia asioita.

Kansanopiston jatkomahdollisuuksia meillä on kaksi:

1. Kodinhoitajakoulu, jonne otetaan 18—29 vuotiaita nuoria naisia (ja miehiä). Pohjakouluna on kansalaiskoulu, mutta käytännössä vaaditaan kansanopisto, emäntäkoulu, keskikoulu tms. Työkokemus on eduksi. Hakuaika päättyy 8. 5., ja sen perusteella kutsutaan soveltuvuuskokeeseen.

2. Tietolinja 2 on aivan uusimuotoinen koulu. Sinne otetaan keskikoulu tai kansanopistopohjalta. Muutkin koulut voivat tulla kysymykseen. Perusaineissa on oma ryhmä omine tavoitteineen. Eriytyneeseen opetukseen kuuluu mm. kieliä, matematiikka, sosiaalipolitiikkaa, kirkkososiologia, kirjallisuutta, historiaa ja musiikkitietoa. Osa opetuksesta on seminaarimuotoista.

Opetuksen lisäksi opistossa järjestetään muunmuotoista ”tapahtumista”. Ohjelmaiskuryhmät valloittavat opistolle ja ulkopuolella kiertueilla ihmisten sydämiä laulaen ja puhuen, ehkä dramatisoidenkin. Me laulamme uskosta Jeesukseen Kristukseen. Juhlien lisäksi tehdään retkiä ja vierailuja. Tuleepa opistollekin usein vieraita, milloin Suomesta, milloin jopa muista maanosista.

Valtion avun saamiseksi opistoon tulevan täytyy olla 16 v. täyttänyt. Tietolinja 2:lla on ajateltu iäksi 17 v. Maksut ovat samat kuin muissa opistoissa. Valtionapu, opintolainat sekä stipendit tekevät mahdolliseksi opiskelun varakkuudesta riippumatta. Lisätietoja antavat entiset opiskelijat, opettajat sekä rehtori. Osoite on Kansanopisto, Loimaa. Puh. 923-87217.

Miksi siirrymme kaksivuotisuuteen

Opistomme tarkoituksena on siirtyä ensi syksystä osittain kaksivuotisuuteen. Siirtymisen ensi vaiheessa perustetaan toisen vuoden tietopuolinen linja, ns. tietolinja 2. Myös teknisellä linjalla on painetta samaan suuntaan. Ennen opistokauden 1970—1971 päättymistä poikien edustajat tekivät asiaa koskevan aloitteen. Teknisen linjan osalta asia kuitenkin siirryy tuonnemmaksi.

Pojat esittivät perustelunaan mm, että yksi vuosi (1. 7 kk) on aivan liian lyhyt aika sekä oppia teoriaa että päästä kiinni ”isoihin töihin”. (Eipä silti: Lumilingot, vinnsit, lanat, kaira, vetävä perävaunu ja Willys vm/28 sekä Fiatin kunnostus olivat nytkin isoja töitä.) Epäilemättä mikäli opettajan vakansseja saadaan lisää — ja ehkä opiskelija-asuntojakin — siirrymme mielihyvin myös teknisen alan toiseen vuoteen.

Nykyinen opistoaika on todella lyhyt. Selvimmin se näkyy kielten ja matematiikan opiskelussa. On aivan turha odottaa ihmeitä kansanopiston 7 kk:lta, kun muissa kouluissa opiskelu kestää vuosikausia. Esim. kielten opetukseen käytimme viime vuonna 4 viikkotuntia 1. enemmän kuin mihinkään muuhun aineeseen, mutta ehdimme lukea ”vain” 60—70 kpl oppikirjasta. Siksi ajatus numeron parantamisesta tai suorittamisesta tai pyrkimys kohentaa kielitaitoa vaatii ehdottomasti ainakin 14 kk oppiajan. Mahdollista on, että myöhemmin kesäaika muodostaisi vielä ”kolmannen lukukauden”. Se vaatisi kuitenkin lisää opettajavaroja, mihin ei näytä nyt olevan mahdollisuuksia.

Tosiasia on myös se, että nykyinen usein 16 vuoden kansanopistoikä rajoittaa suuresti oppimista. Toinen vuosikurssi edellyttää ainakin vuotta korkeampaa ikää. Monille näinkin lyhyt aika merkitsee selvää päämäärätietoisuuden lisääntymistä. Ehkä vastuuntuntokin kasvaa. Parempi ote opiskeluun sallii ottaa mukaan tyyppillisten kouluaineiden lisäksi myös tyyppillisiä ”aikuisopiskeluaineita”. Näitä ovat esim. sosiaalipolitiikka, kirkkososiologia ja musiikkitieto. Niiden opiskelu puoltaa paikkaansa sekä keskikoulun että kansanopiston I vuosikursin jälkeen.

Voidaan kylläkin kysellä, mitä hyötyä on näin pitkästä opiskeluaajasta, jos siitä saatavalla todistuksella ei ole samanlaista katetta kuin muiden koulujen antamalla on. Onneksi tämä ajatus on jäämässä vanhanaikaiseksi. Lainsäädäntö edistyy hyvää kyytiä. Se monopoliasema, joka esim. oppikoululla on ollut, on jäämässä historiaan. Aivan pian hyväksytään vastaavat oppimäärät, olkoot ne suoritettu missä tahansa. Oppikoulu sinänsä ei enää "varjosta" kansanopistoa, mutta luonnollisesti ne aineet, joita oppi- ja peruskoulussa luetaan, huomattavassa määrin sanelevat myös kansanopiston ohjelman.

Siirtyminen kaksivuotisuuteen merkitseekin ensi vaihetta sopeutumisessa peruskouluun. Siirtymävaiheen aikana kansanopistossa toimii ainakin tietopuolisella alalla kaksi vuosikurssia. Näistä toista on kehitettävä koko ajan voimakkaasti, niin että se pysyy ainakin peruskoulun tasolla. Kun siirtyminen on tapahtunut, jätetään vuosikurssi I pois, ja kurssi II muodostaa uuden opiston perusrungon. Alussa mainituista syistä on todennäköistä, että siinä vaiheessa II-kurssi saa jälleen "lisäaikaa". Syntynee III ja ehkä IV vuosikurssi. Jos silloista alinta kurssia käytetään lähinnä kertaavana, täydentävänä ja preppaavana vaihtoehtona peruskoululle, muut kurssit, sikäli kuin niitä on rohkeutta ja viisautta luoda, toimisivat loppuun asti peruskoulun "kilpailijoina" eli täydellisinä vaihtoehtoina sille.

Kun peruskoulun synnystä ei tiedetä varmaa, on vaikea kuvitella asioita näin pitkälle. Joka tapauksessa ensi syksynä opistosamme tehdään avaus tähän suuntaan, kun II vuosikurssi aloittaa työnsä syyskuun alkupuolella. Tälle tietolinjalle hakevat voidaan kutsua pääsykokeeseen. Mikään este se ei kuitenkaan tahdo olla. Yritämme varmistaa vain opiskelukykyisen ryhmän syntymisen. Tässä vaiheessa tavoitteet voivat vielä vaihdella: voidaan suorittaa keskikouluaineita tai parantaa arvosanoja niissä tai keskittyä määrätietoiseen aikuiskoulutukseen tähtäimenä jalo ja pyyteetön innostus tietojen kartuttamiseen ja itsensä kehittämiseen. Tässä koulumuodossa se onnistuu! Opiskelkaa, kun vielä voitte!

Ev. kansanopistojen talvipäivät

Jatk. siv. 3

Kymmeneltä kutsui Muurlan kirkon kellot nuorisojumalanpalvelukseen. Siellä oli myös katettu ehtoollispöytä kirkkokansaa varten. Karkun opiston rehtori Aimo Kymäläinen saarnasi, missä hän muistutti meitä siitä, että me emme ole tulleet palveltavaksi vaan palvelemaan, siis tekemään työtä Jumalan valtakunnassa.

Jumalanpalveluksen jälkeen saimme ravita itseämme myös ruumiillisesti opiston ruokapöydässä.

Klo 13.00 alkoi Talvipäivien päätöstilaisuus, missä kirkkoherra Sainio puhui siitä, että tässä tilaisuudessa jaettavista palkinnoista pääsee osalliseksi vain muutamat, mutta Taivaan Isä on kattanut meille ehtoollispöydän, joka on aina katettu ja siitä pääsevät kaikki osallisiksi.

Tilaisuudessa puhui myös Kiteen Opiston rehtori, hän kertoi, että täällä kaikilla ei ollut mahdollisuutta kilpailla ja päästä palkinnoista osalliseksi, mutta Taivaan Isä on antanut jokaiselle mahdollisuuden kilvoitella Taivaan tiellä ja voittaa voittopalkinto Taivaskotiin.

Palkintoja jaettaessa yllätti meidät Arja ja Timo voitoillaan. Talvipäivät päätti isäntäopiston rehtori.

Lähtökahvin jälkeen alkoi kotimatka kohti Loimaata. Mieliala oli iloinen ja virkeä. Olimme saaneet olla mukana jokavuotisilla evankelisten opistojen talvipäivillä.

Kotiin palattuamme täydellisen yllätyksen toi rehtorimme, jonka matkalaukusta löytyivät "kotiin jääneet monot". Tässä vaiheessa hiljaiset hiihtäjät ratkesivat äänekkäästi nauramaan.

Antoisat ja rikkaat talvipäivät ovat ohitse. Siellä saimme olla elävän veden lähteellä. Näistä päivistä me kaikki tahdomme kiittää Taivaallista Isäämme.

"Kaksi mukana ollutta"

RIPPIKOULULEIRILLÄ 14.—27. 6. on vielä tilaa. Ilmoittaudu pian puh. 923-87 217.

Opiskelijat kirjoittavat

Iltta Mellilässä

Olin jo viikkoja sitten päättänyt sen asian, että aion mennä todistamaan uskostani. Silloin, kun tulin uskoon, niin minulle selvisi myös se, että minun tulee levittää Jumalan sanaa. Niinpä eräänä päivänä ilmestyi ala-aulaan lappu, johon piti laittaa nimet, jotka lähtisivät Mellilään.

Oli tiistai-iltta, kun lähdimme aika isolla joukolla opistoiltaan naapuripitäjään. Autossa oli ääntä ja melua, mutta sen melun keskellä rukoilin voimia ja sanoja iltaa varten. Saavuimme Mellilän rukoushuoneelle, joka oli niin kivan pieni. Olinkin joskus ajatellut, että juuri tuollaisessa pienessä rukoushuoneessa haluaisin puhua. Niinpä se ilta alkoi muilla ohjelmilla. Rukoilin koko ajan kun menin sinne eteen. Jeesus antoi voimaa ja kerroin uskostani ja paljon muutakin. Olin valtavan onnellinen tullessani pois sieltä puhujanpöytästä. Oli niin ihmeen kevyt olo, ja ilo virtasi sydämeeni.

Tuli väliaika ja oli kahvitarjoilua. Väliajalla Ulla-Maija ja Mirja-Inkeri tulivat luokseni, ja tytöt olivat niin onnellisia puolestani, kun olin mennyt puhumaan. Sinä iltana sain paljon uusia ystäviä, ja tunsin kuinka monet tämän opiston oppilaatkin tulivat paljon lähemmäksi kuin ennen. Matti ja Marja-Leenakin tulivat luokseni keskustelemaan. Mattikin sanoi, että puheeni oli ollut ihana. Toivoin, että puheeni vaikuttaisi häneen jotenkin, että Jumala saisi pelastaa Matin.

Myöhemmin ohjelman jatkuessa olin niin onnellinen. Erään opettajan puhe oli niin kiinnostava, että kaikki tuntuivat kuuntelevan.

Elämässäni ei ole koskaan ollut niin ihaana päivää, kuin tämä tiistai päivä oli minulle. Muistan sen koko ikäni. Matka kotiin sujui samoissa merkeissä kuin tullessakin. Autossa oli taas melua mutta kiireenkin keskellä vein kiitokseni Jeesukselle, joka

kuuli rukoukseni ja antoi voimaa tuleviakin päiviä varten.

Muistan, kuinka seuraavana päivänä jutelin opettaja Kunnastien kanssa eilisestä päivästä. Tunsin olevani vieläkin onnellisempi, kun olin henkilökohtaisesti saanut todistaa uskostani hänelle. Puhuimme paljon, ja opettaja kehoitti edelleen todistamaan. Aikomukseni on jälleen opistoretken aikana todistaa ja odotan oikein sitä päivää. Uskoni on tuon ensimmäisen puheen jälkeen tullut hyvin varmaksi ja iloiten saan jatkaa matkaani eteenpäin. On ilo katsella niitä uskovaisia, jotka ensi askeleitaan kulkevat kaitaa tietä myöten. Kiitos Jumalalle, että hän on kuullut rukoukseni ja antanut Matillekin synnit anteeksi ja että he yhdessä Marja-Leenan kanssa saavat kulkea kaitaa tietä, joka kerran vie perille taivaaseen.

”OLE LUJA JA ROHKEA.”

Opintoretken elämyksiä

Lahteen ja Helsinkiin tekemämme opintoretket olivat minun kohdallani mielenkiintoiset. Lahdessa käynti oli mielenkiintoinen, koska en ole ennen siellä käynyt.

Iskun huonekalutehtaassa käynti oli elämys. Siellä sai seurata huonekalujen eri työ-vaiheita. Lahdessa oli vapaa aikana mukava kävellä kaduilla ja katsella näyteikkunoita. Lahden Luther-kirkossa pidetty juhla oli myös elämys.

Helsinkiin tulo oli myös kohdaltani elämys, koska kaupungissa en ole ennen käynyt. Käynti Hietaniemen hautausmaalla oli mielenkiintoinen.

Eduskuntatalossa käynti vasta elämys oli. Sai havaita, kuinka suuri ja kauniisti rakennettu se oli.

Vapaa-aika kului mukavasti kaupungissa. Käynti Kansankorkeakoulussa ja siellä pidetty iltajuhla oli myöskin elämys minulle. Helsingistä Loimaalle tulo sujui mukavasti.

Matti Rajala

TOVERILIITTO

On päivä pilveen käynyt sunnuntainen,
kun moni opistolle suuntaa toveriliittolainen.
Vaan juhlaan saapuneena kokea saa,
ei armotaivasta voi pilvet varjostaa.
"Rauhani minä jätän teille", lausui Orpana,
jakeesta puhui meille ja rauhan liitosta.
Kautta kastehen ja ristin veren,
ihminen, rauhanliitosta on osallinen.
Syksyn muistoja saatiin uudelleen tuntea,
kun toveriliittolaisten lahjan sai Sivula.

Juhlia opistossa

Nyt ehkä olis sellainen aika, jolloin olisi aiheellista ruveta muisteleen ja kertoileen opistomme juhlia. Niitä on ollut melkoisesti. Ohjelmista ovat vastanneet opiston opilaat, sekä suuressa määrin myös Loimaan Nuoriso-orkesteri, johtajanaan kapellimestari Paavo Takala. Mainittakoon että tämä Nuoriso-orkesteri toimii ilman palkkiota, ne jopa maksavat itse että saavat tulla soittamaan. He ovat noin vasta vuoden soittaneet, mutta hyvin he soiton jo hallitsevat. Sitten meillä on oma kvartetti joka soittaa ja laulaa hengellisiä lauluja ja virsiä. Ohjelmaamme kuuluu vielä runoja, yksinlauluja sekä puheita. Arvonta on myöskin juhli-
samme osaltaan ohjelmaa, hienoine palkintoineen.

Ehkä sitten tarkemmin näistä juhlista. Näistä suurin osa pidetään opistollamme, mutta opistomme järjestää myös erilaisia opistoiltoja lähipaikkakunnilla, esim. Mellilässä, Ypäjällä ja eri puolella Loimaata. Suuremmista juhlista mainittakoon Nuortenilta jolloin oli paljon nuoria lähikunnista. Toveripäivät, Karkun opiston vierailu, Vanhempienpäivä sekä Maakuntajuhlat, jotka olivat oikein hauskat ja viihtyisät. Ja kuten sanottu, Nuoriso-orkesteri on ollut suurena apuna juhli-
samme. Toivon että tällaiset juhlat jatkuisivat edelleen, mukavine ohjelmineen.

Leila Tamminen

Sai Sivula sitten puhumaan kiittäen lahjasta,
"pikkuevankeliumin" johdolla puhuen Jumalan rakkaudesta.
Sen tahtoisi kolmasti kuuluttaa, miten Kristuksessa Hän maailmaa rakastaa. Juhlakuoro ja tutut laulut nuo, juhلاميelta ja muistoja mieliin tuo.
"Et hopealla kullalla" — on kuultu monta kertaa,
"Yhteenkö tulla saamme", — ei kysymykselle lie vertaa.

Eri vuosikursseja yhdistää, laulut kaikille tutut kaksi nää.
Käy eteemme Riitta kitaroineen, pukee lauluunsa uskonsa tunnusteen. Evenkeliumeista hän tyhjät veneet saa, sekä aasit joilla Herramme ratsastaa. Siksikö tyhjät ovat nuo veneet, että kalastajat ovat ne jättäneet?
Käy kanssa Mestarin verkkoa paikkaamaan, lähde uudelleen ihmisiä kalastamaan.
Käy palveluun myös Herran aasina, vaikka vaatteiden kätöksä halpana.
Ei tärkeää ole, että aasi näkyä saa, vaan se, että näkyy Kuningas joka ratsastaa!
"Mikä hetki yöstä on" — käy Kalle kysymään,

Jesajan johdolla muurinaukkoja miettimään. Älä jätä toveriliittolainen paikkaasi, uskollisuutta vartiopaikalla kysyy Herrasi! Musiikkiohjelmaa oli runsahasti, kauniisti "Kannel Siionin", soi äänin kaksin.
Myös johdettuna laulu siivet saa, viihdyttäin iltajuhlan kuulijaa.
Vapaa sana, veljeä käy kaksi, sen aikana, erikseen, puhujaksi.
"Kulta puhdistuu", tulessa ahdistusten, moni kuuli lie saanut ajatuksen.
Isän hyvyys kiitoksen vain saa, autuas saa olla tällaisna!
Annala johdatteli, uskontunnustukseen. Näin saattain toveripäivät päätökseen. Muistinvirkistykseksi mukaan tullehille, toveripäivätervehdykseksi poissa ollehille!

Terveisin V. T.

Toveripäivät

Vuosikurssi 1970—71 sai olla mukana ensimmäisillä toveripäivillä. Toveripäivät alkoivat lauantaina 13. 3. klo 14.00 kahvilla ja sen jälkeen keskusteltiin aiheesta "harrastukset". Sitten seurasi lauantai-illan kohokohta, saimme hopeiset ristit muistoksi opistoajalta. Opistomerkkijuhlissa puhuivat mm. Erälä, Jaatinen, Lehtimäki ja rehtori Annila.

Lauantai-illan päätti eri vuosikurssien kokoukset ja esittäytyminen.

Sunnuntai aamun aloitimme varhain lipunnostolla, jonka jälkeen aamuhartauden piti entinen oppilas Saara Nurmi. Klo 10.00 menimme kirkkoon jumalanpalvelukseen ja sen jälkeen oli Herran Pyhä Ehtoollinen.

Päiväjuhla alkoi 13.30, jossa puhuivat mm. Erälä, Jokinen, Sivula ja opettaja Valkama. Päiväjuhlan aikana luovutettiin myös opettaja Sivulalle toveriliittolaisten lahjoittama asuntovaunu, jonka opettaja Sivula otti liikkuneena vastaan.

Sen jälkeen oli päivällinen, josta saimme uutta voimaa iltajuhlaa varten. Iltajuhlan aloitti Nätkynmäki puheella, opiskelija ohjelmaa, jossa esiintyi mm. kitarakvartetti. Sitten oli vapaan sanan vuoro. Näitä puheenvuoroja käytettiin runsaasti. Iltajuhlan ja samalla myös vuoden 1971 toveripäivien päätössanat lausui rehtori Annila.

Retkelle Kaustisiin

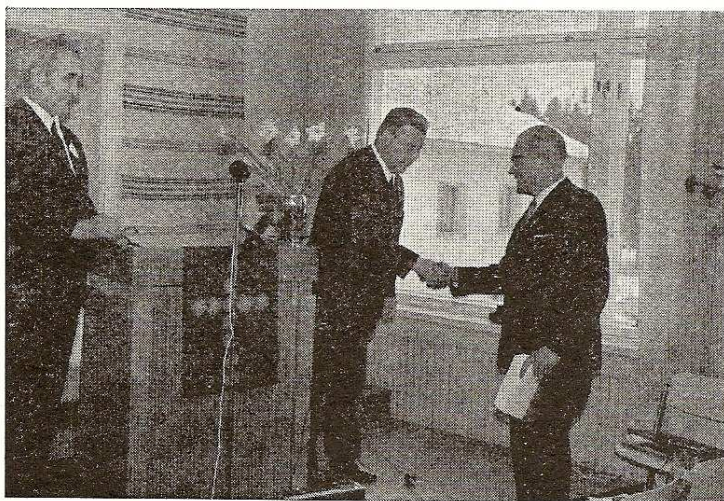
Tervehdin teitä toveriliittolaiset ja toivotan mitä parhaita kesää kaikille.

Toveriliittolaisten kesä on taistelua "kesä-sotaa", jota käymme Karitsan lipun suojissa. Karitsa suo rohkeutta, Karitsan veren ja sanan kautta voitamme. Muistathan hyvä ystävä, että perkele ei pidä kesälomaa, sen kavalimmat tuhoaieket ovat tuhota kesämme keskellä sielumme. Niinpä järjestämme sen autoretkenkin juuri tämän tähden, että saisimme yhteyttä taisteleviin Karitsan sotureihin ja niihin pyhiin haavoihin, joihin erämaan hiekalle sortunut sielu saa paeta.

Lähdemme retkelle siten, että kokoonnumme Tampereen Lutter-talolle lauantaina heinäkuun 31 p:nä klo 10.

Matka Kaustisiin on noin 300 km, joten meillä tulee olemaan iloinen juhla jo autossakin, jonka rattiin asettuu Hammerfestin retkeltämme tuttu Frans Kovanen.

Perillä Kaustisten sisaropistolla jo lauantaina saunomme ja laulamme ja viljelemme Jumalan sanaa. Sunnuntaina kirkossa saarnaa opett. O. Sivula ja opistolla sitten iloinen evankeliumijuhla, jossa paljon puheita ja laulua. Sunnuntai-iltapäivällä sitten lähdemme jälleen paluumatkalle. Nyt on tärkeätä se, että saisin tänne tarkan tiedon mukaan tulevista jo ajoissa, että voisin sen mukaisen auton tilata joko 22 hengen tai 40 hengen linja-auton.



Loimaan Ev. kansanopistolla vietetyillä toveripäivillä luovutettiin viime syksynä eläkkeelle siirtyneelle opettaja Oiva Sivulalle opiston toveriliiton lahjana asuntovaunu. Kuvassamme maanviljelijä Eino Erälä luovuttaa asuntovaunun omistuskirjan opettaja Sivulalle, vasemmalla on toveriliiton matkasihteeri Kalle Jokinen.

Siksi lähetä ajoissa kortti tai kirje, jossa ilmoittaudut mukaan, sovitaan vaikka kesäkuun loppuun mennessä.

Toivon hartaasti, että sinulle järjestyisi tämä aika, olisi varmaan ihastuttavaa tavata Pohjanmaalta aikanaan opiston käyneitä toveriliittolaisia.

"Se on täytetty", olkoon ajamassa sinua ja minua liikkeelle Jumalan kansan juhlatkoille. Odotan ilmoittautumistasi.

Edestakainen automaksu on 30 mk, jonka summan voi lähettää os. Kalle Jokinen, Puutarhakatu 34, Tampere ja niin varmistaa mukaan lähtö. Normaali au'omaksu on 60 mk.

Toinen kesäretki suuntautuu Pohjoismaihin 5—15. 7. Sen järjestää ev.yhdistyksen Lounais-Suomen piiri.

Kalle Jokinen

(Puutarhakatu 34
Tampere 23)

OPISTOLEHDELLE TOIMITUSKUNTA

Toveripäivillä lehdellemme valittiin toimituskunta: Eino Erelä, Pirkko Jaakola, Pirkko Härmälä, Eino Kunnastie sekä toimittaja. Toimituskunnan täysipainoinen työ alkaa lähiaikoina.

AUTOMAATTISEN TIETOJENKÄSITTELYN KURSSI 26.—30. 7. Kurssin hoitaa Turun Yliopisto. Perekdytään "joka miehelle" tarpeelliseen atk-tietoon. Tehdään retki tietokonekeskukseen ja opistolle hankitaan pääte, jolla voidaan operoida esim. Turussa olevaa tietokonetta hyväksi käyttäen. Kurssi ja varsinkin atk-ala, jossa on paljon työpaikkoja tarjolla, edellyttää kielitaitoa, joten se sopii etenkin lukiolaisille tai ylioppilaille. Muutkin voivat tulla. Mikäli ilmoittautuneita saadaan 10. 6. mennessä tarpeeksi, kurssimaksu pyritään pitämään 150,-:ssa. Tilatkaa muidenkin kesäkurssien ilm.-kortti os. Kansanopisto, Loimaa.

Perhe uutisia

K I H L O I S S A :

Leena Ahlström (1937—68)
Heimo Peltonen (1968—69)
27. 2. -71

V I H I T T Y J Ä :

Tuula Paavilainen (62—63)
Jukka Sillanpää

Marja-Liisa Tähtinen (63—64)
Aarne Pihlström

*Jumalan siunaus olkoon osananne
Jeesuksen Kristuksen armon kautta.*

Tilitys

Opistolle saapuneista juhlatuloista ja lahjoituksista

Helmi—toukokuu

Vanhempain päivän kol. 159,44, opistoilta 81,72, Kauhanojan Markkula 27,42, lähetysilta opistolla 52,87, Tarvasjoen kunnan avustus 400,—, Pöytyä kko 51,—, Kauhanojan opistoilta 21,50, Niinijoen 26,71, Köyliön 20,—, Toveripäivien kol. 262,66, opistolla 166,90, Ypäjän Varsanojan os. lahj. 50,—, toveripäivien kol. 429,90, opistoilta Mellilässä 281,65, kol. opistolla 23,—, opistoilta Kauhanojalla 21,10, Metsämaan Vainio 42,—, Koski Tl. kko 79,82, Loimaan kaup. avustus 150,—, Kanta-Loimaan kko 205,50. Alas taro, ristinjuhla 424,36, kko 184,07, Harjavalta kko 147,27, Lahden Luther kko 455,—, Tapani Koivusen lahj. 25,—, Kauhanojan Matikainen 20,30, Sieppalan Lähde 95,28.

Tässä luetellut tilitykset olivat saapuneet 10. 5. mennessä. Muitakin on vielä tulossa. Kiitos näistä ja niistä! "Iloista antajaa Jumala rakastaa."

Raamatunluku 25. 5. on Mark. 10 a. Jeesus sanoo: "Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä".

LEHDEN POSTISIIRTOTILI n:o Tu 40776

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Toimittaja: Tapani Annila
Osoite: Loimaa, Kansanopisto
Puhelin: 87 217

Lehti ilmestyy v. 1971 vähintään viitenä numerona. Tilausmaksu on 4:—.